

AVONTUREN VAN MISS MARLOW

Eerste stappen van een kleinkind

Ewoud Sanders

Uitgeverij Ploegsma • Amsterdam

*Voor Marlow, Lillie, Arie en Toontje.
En voor hun ouders.*

www.ploegsma.nl

ISBN 978 90 216 8758 2 / NUR 850

© Tekst: Ewoud Sanders 2026

Vormgeving omslag: Shortlife

Vormgeving binnenwerk: Perfect Service

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2026

Alle rechten voorbehouden.

Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit boek is gedrukt op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo blijven waardevolle bossen behouden.

Korte kennismaking

‘Miss’ Marlow is de dochter van Stijn en Lauren. Stijn is mijn oudste zoon, Lauren komt van oorsprong uit Engeland. In de eerste 2,5 jaar van haar leven maakt Marlow een hoop mee: ze leert kruipen, lopen, zelfstandig eten, praten, ze krijgt een neefje, een zusje en een bonusneefje. En ze leert hoe je je moet gedragen als eigenwijze peuter.

Die stappen heb ik van nabij mogen volgen, want ik pas wekelijks een dag op Marlow. Eerst in m’n eentje, later samen met Ella. En eerst alleen op Marlow en later... nou ja, daar kom je vanzelf achter. Veel leesplezier!

**Van zes maanden
tot één jaar**

Magneet Marlow

Baby's zijn magneten. Zij trekken in een gezelschap alle aandacht naar zich toe. Ook Marlow is zo'n aandachtsmagneet.

Vandaag bijvoorbeeld, tijdens een feestelijk ontbijt bij oma Annette. 'Ze is moe,' zegt Stijn. 'Daarom ligt ze zo stil.' En inderdaad, Marlow ligt relatief rustig op een dekentje op de grond. Maar dat duurt niet lang. Twee ooms en tantes komen om haar heen zitten. Eerst laat oom Benjamin zich naar de grond zakken. Hij blaast zachtjes op Marlows buik, maakt gekke geluidjes. Marlow pakt hem bij z'n neus, houdt die stevig vast. Gelach alom.

Al snel komt ook Benjamins vriendin erbij zitten. Marlow is nu aan twee kanten omsloten. Ze maakt aanstalten om te gaan kruipen. 'Ze kruipt beter met blote voetjes,' roept Stijn van een afstandje. Vervolgens schuift tante Jet aan. Ze trekt Marlows sokken uit, bekijkt die aandachtig. 'Ah, wat schattig.'

Magneet Marlow blijkt oplaadbaar – aandacht geeft haar energie. Ze duwt zich omhoog, begint te kruipen. 'Hier, dit speeltje vindt ze top,' zegt oma. Ze komt uit de keuken en legt een plastic ring vol aanhangsels op het dekentje, op kruipafstand. Inmiddels liggen of hangen er vijf mensen rondom baby Marlow, dicht bij elkaar. Ze zien hoe ze langzaam maar vastberaden naar de ring kruipt.

Alleen Stijn blijft op z'n stoel zitten. Hij heeft even rust.

Het sokkenmonster

Sokken kun je op verschillende manieren uittrekken. De meeste mensen doen dat met hun handen. Zo niet Marlow. Ze is nu zes maanden oud en gespecialiseerd in sokken uittrekken met haar mond.

Dat gaat zo. Als Marlows voeten een beetje koud zijn, krijgt ze sokken aan. Die trek ik zo hoog mogelijk op. Daarna prop-pen we de randen van de sok onder haar babypakje.

Daar is Marlow totaal niet van onder de indruk. Ze is een regelrecht sokkenmonster. *Hier die sok!* zie je haar denken. Vervolgens brengt ze haar voet naar haar mond. Als eerste hapt ze naar de punt. Ze eet de sok natuurlijk niet op, maar met onnavolgbare bewegingen van hand en mond trekt ze haar sok binnen een paar seconden uit. Om vervolgens aan sok twee te beginnen.

En dat gemiddeld zo'n zeven keer per oppasdag. Want – het is maar een vraag – waarom zou je warme voeten willen hebben als ze ook koud kunnen zijn?

Zo denkt het sokkenmonster, dat vandaag ook mijn sok probeerde te pakken. Wat overigens niet lukte, maar dat is een kwestie van tijd. Want ervaring leert: een heus sokkenmonster laat zich niet beteugelen.

De superstaarder

Stel, je reist met de trein. Of je zit in een tram. Er gaat iemand tegenover je zitten. Hij of zij kijkt je aan. Recht in je gezicht. Hoelang duurt zo'n blik?

Mijn schatting: hooguit twee seconden. Dat is nog acceptabel. Daarna krijgt die blik een betekenis. Is dit iemand die ik ken of die ik zou moeten kennen? Dan wel: hè, wordt er nu met mij geflirt? Kortom, je vraagt je af: wat moet die persoon van mij?

Bij heel jonge kinderen is dat anders. Neem Marlow. Ze is een ongegeneerde, volleerde superstaarder. Komt net kijken, maar wil alles weten, alles begrijpen, alles in zich opnemen.

Dat wil zeggen: dat lees ik in haar blik. Vandaag nog, toen we even koffie gingen drinken. Ik aan de cappuccino, Marlow vlak naast me in de kinderwagen, speen in haar mond.

Ze kijkt me aan met wijd opengesperde ogen. Niet twee seconden, maar wel twintig, dertig of meer. Ze knippert geen enkele keer.

Wellicht komt er ooit een tijd dat we zullen weten wat een kind op zo'n moment denkt. Vermoedelijk zijn het oefeningen in het lezen van gezichten. Nu zou de juiste interpretatie zijn dat dit de blik is van een oudere man die denkt: wat een ongelooflijk lieve, mooie kleindochter ben je toch.

De opa-loop

Het leven leert je: lopen kan op vele manieren. Langzaam, snel, ferm, aarzelend, zwierig – noem maar op. Nieuw voor mij was de opa-loop. Met dank aan Marlow.

De opa-loop is gekoppeld aan de oppasdag. Die begint in mijn geval om half negen en eindigt om vijf uur. Heerlijke dag, daar niet van, maar hij telt ruim acht uren en die moet je op de een of andere manier toch zien stuk te slaan.

Enter: de opa-loop. ‘Zullen we even een boodschapje gaan doen?’ vraag ik aan Marlow. Ze begrijpt natuurlijk niet wat ik zeg, maar dat weerhoudt me er niet van om veel met haar te praten. Stilzwijgend stemt ze toe. En dus gaan we naar de supermarkt.

Het enige wat ik nodig heb is een pak melk. Normaal gaat dat in de vliegstand: snel erin en eruit. Nu maken we er een projectje van, een heuse melkmissie. Langzaam de deur uit, traag de straat op. Hé kijk, een hond. En daar een boom. En daar nóg een.

Stoepje op, stoepje af – alles in slow motion. Even controleren of Marlow er nog goed bij ligt. Jawel, dus klaar voor een paar nieuwe slenterstappen.

Eenmaal in de supermarkt nemen we eveneens de tijd. Kijk eens Marlow, wat veel kleurtjes hier. En ja hoor, we kunnen gerust nog even door het gangpad met alles wat we niet gaan kopen.

De opa-loop. Een bewuste keuze voor omwegen in superslenterstand.

Pas na ruim een uur zijn we weer thuis.

Hand in hand

De meeste mensen hebben twee handen. En twee voeten. Dat geldt – gelukkig! – ook voor Marlow. Die handen en voeten had ze vanaf dag één, maar net als andere baby's moest ze dat gaandeweg ontdekken.

Het is een mooie ontdekkingstocht om te volgen. Aanvankelijk is een hand een zweefding. Een object dat met regelmaat in je blikveld voorbij komt zeilen. Van links en van rechts – er is geen peil op te trekken.

Maar op een dag ontstaat er een zekere coördinatie. Ik zag het deze week gebeuren. Hand één zweefde, als vanouds, op de meest onverwachte momenten voorbij. Nu eens rustig, dan weer snel.

Marlow stond erbij – of beter: lag erbij – en keek ernaar. Zoals wij naar vogels kunnen kijken. Maar opeens veranderde ze van een kijker in een jager. Hand twee deed z'n best om hand één te vangen. Aanvankelijk aarzelend, maar gaandeweg steeds doortastender. En jawel, na een paar pogingen was het raak. Hand in hand.

Wat doe je met een hand die je gevangen hebt genomen? Dat vinden baby's een domme vraag. Die stop je in je mond.

Hetzelfde gebeurt bij een voetenvangst. Soepel naar je toe trekken en daarna: grote teen in je mond.

Nee, ik denk niet dat Marlow weet wat ze precies in haar mond duwt. Wel is ze in korte tijd uitgegroeid tot een vol-leerd jager. Op eigen vlees.